

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
státní příslušnost Republika Tádžikistán
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, č. j. MV-124879-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2017, č. j. OAM-1966-6/ZR-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu. Žalobce ke své žádosti o trvalý pobyt předložil osvědčení o znalosti českého jazyka, načež bylo prvostupňovým orgánem zjištěno, že žalobce předmětnou jazykovou zkoušku nesložil, tj. jeho trvalý pobyt byl povolen na základě dokladu, který neodpovídá skutečnosti.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, poněvadž žalovaný nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., když byl povinen zkoumat podané odvolání v rozsahu celého prvostupňového rozhodnutí a s ohledem na veřejný zájem měl taktéž znovu posoudit správnost závěrů prvostupňového orgánu. Zejména měl rozvést, z jakého důvodu zamítá podané odvolání a potvrzuje prvostupňové rozhodnutí, což neučinil. Tím současně porušil § 2 odst. 4 správního řádu, tj. legitimní očekávání, neboť dle žalobce v obdobných případech, kdy mu není doručeno odůvodnění odvolání, přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu a sám hodnotí případ.
3. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost spočívající v nekonkrétnosti výrokové části prvostupňového rozhodnutí, která nebyla individualizovaná, neboť v ní nebyl uveden konkrétní důvod, na jehož základě má být povolení k trvalému pobytu žalobci zrušeno. Ve výrokové části se dle žalobce nacházel pouze výčet tří různých důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu.
4. Žalobce nesouhlasil s tím, že byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností dle § 3 správního řádu, neboť správní orgány zcela pominuly skutečnost, že žalobce předložil originál, nikoliv falzifikát osvědčení o znalosti českého jazyka, což nebylo do současné doby nijak vyvráceno. Pokud správní orgány zpochybňují průběh prováděné zkoušky, měly si dle žalobce předvolat k výsledku minimálně zodpovědnou osobu, která byla zkoušce přítomna, a taktéž žalobce, což neučinily.
5. Žalobce konečně upozornil, že se správní orgány nikterak nevypořádaly s přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a ZPC. Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, žije zde 10 let, povolení k trvalému pobytu má skoro 4 roky. Je zde zaměstnán a obstarává finanční prostředky nejen pro sebe, ale část svých výdělků posílá rodičům v domovské zemi, kteří jsou v již pokročilém věku a bez jeho finanční pomoci by se neobešli. Tádžikistán je velmi chudou zemí, kde je velkým problémem sehnat zaměstnání. Taktéž je obtížné získat vízum, neboť v Tádžikistánu není velvyslanectví České republiky, pročež je nutné nejdříve žádat o vízum do Uzbekistánu, kde velvyslanectví je.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí a obsah spisového materiálu.

7. Žalovaný měl za to, že obsah žalobcova blanketního odvolání posoudil v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, když bylo na žalobci, aby nejpozději po výzvě k doplnění odvolání uvedl odvolací námitky, což neučinil.
8. Námitku, že výroková část obsahuje tři výroky, žalovaný odmítl. Ani jedno z rozhodnutí nemělo tři výroky, přičemž dle žalovaného obě rozhodnutí obsahují výroky, z nichž je patrné, z jakého důvodu došlo k zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu.
9. Dále žalovaný upozornil, že důvodem zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebylo předložení padělku, ale předložení dokladu neodpovídajícího skutečnosti. Důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byly dostatečně prokázány provedením důkazu listinou, a to ze zákona (§ 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky) vedené dokumentace průběhu a výsledku jazykové zkoušky, jež vedla k jazykové zkoušce žalobce Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Kolín.
10. Prvostupňový orgán proto nepochybil, pokud považoval písemnosti dokumentující průběh jazykové zkoušky ze dne 24. 9. 2014 za dostačující podklady pro vydání svého rozhodnutí, neboť z nich bylo jednoznačně prokázáno, že zkušební komisi nebylo shledáno, že by žalobce splnil podmínky pro vydání osvědčení.
11. Co se týče otázky, zda je žalovaný povinen posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, dle něhož v případě řízení vedeného dle § 77 odst. 1 ZPC takovou povinnost neměl. Závěr, že zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí, potvrzuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30. Žalovaný poukázal také na obecnou zásadu, že nikdo nemůže těžit ze svého nečestného jednání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2015, sp. zn. 1 Azs 224/2014). Konečně žalovaný upozornil, že dle již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, nestanovuje § 174a ZPC povinnost zkoumat přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do cizincova rodinného a soukromého života, nýbrž jen uvádí demonstrativní výčet okolností, kterými se má žalovaný zabývat v případech, kdy mu to stanovuje ZPC.

Jednání před soudem

12. Při jednání dne 15. 2. 2021 žalobce setrval na své žalobě a stručně shrnul její obsah, zejména zdůraznil, že nebylo nijak prokázáno, že by žalobcem předložené osvědčení o znalosti českého jazyka bylo falzifikátem, nebylo o tom vedeno žádné řízení. Žalovaný zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, přičemž vyzdvihl, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že trvalý pobyt byl povolen na základě dokladu, který neodpovídá skutečnosti, což dokládají listiny předložené jazykovou školou. Jelikož z těchto listin vyplývá, že žalobce nesložil písemnou část zkoušky a nebyl tudíž připuštěn k ústní části, nemohl být v dobré víře, že zkoušku splnil. Dále uvedl, že postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, stručnost napadeného rozhodnutí je dána zejména tím, že žalobce neuplatnil žádné odvolací námitky, veřejný zájem vedoucí k přezkumu nad rámec námitek shledán nebyl.

Posouzení žaloby soudem

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.*
15. Soud nejprve akcentuje, že odvolání podané proti prvostupňovému rozhodnutí bylo blanketní a nebylo doplněno ani přes řádnou výzvu. Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (§ 89 odst. 2 správního řádu). Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí (§ 82 odst. 2 správního řádu).
16. Žalobce žalovanému nepředestřel žádné odvolací námitky, a ačkoli v žalobě poukazoval na existenci veřejného zájmu, tento nijak blíže nedefinoval ani jej argumentačně nepodložil. Soud nemá za to, že by byl dán jakýkoli veřejný zájem (shledal toliko soukromý zájem žalobce na setrvání na území České republiky), který by měl vést k přezkumu prvostupňového rozhodnutí nad rámec (neexistujících) odvolacích námitek. Dle soudu proto postačovalo, aby žalovaný obecně konstatoval, že řízení proběhlo po procesní stránce v souladu se zákonem (žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady a též byl vyzván k doplnění odvolání). Žalobce rovněž nijak nedokládal údajnou praxi žalovaného spočívající v tom, že v obdobných případech, kdy žalovanému není doručeno odůvodnění odvolání, přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu a sám hodnotí případ.
17. Soud nepovažuje výrokovou část prvostupňového rozhodnutí za nekonkrétní a nepřezkoumatelnou. Předně, prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádný výčet tří různých důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu (natož tři různé výroky). Žalobce svou žalobní námitkou zřejmě naráží na to, že § 77 odst. 1 písm. b) ZPC definuje důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu tak, že z něj vyplývají tři možnosti jeho naplnění, a to předložením: (i) padělaných náležitostí, (ii) pozměněných náležitostí, (iii) náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Žalobce se tak patrně domáhá toho, aby přímo ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí byl uveden jeden z těchto důvodů.
18. Soud se však nedomnívá, že by bez uvedení této okolnosti byl výrok prvostupňového rozhodnutí nekonkrétní či nepřezkoumatelný. Uvedení konkrétního paragrafu zákona je zcela dostačující, neboť v odůvodnění jsou nejen popsány veškeré okolnosti vedoucí prvostupňový orgán k závěru, že má být aplikován § 77 odst. 1 písm. b) ZPC, ale je zde také výslovně uveden přesný důvod, tj. předložení dokladu (*ergo* náležitosti) neodpovídajícího skutečnosti.
19. Za lichou považuje soud žalobní námitku, že správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností. Správní orgány neoznačily žalobcem předložené osvědčení o znalosti českého jazyka za falzifikát, ovšem poté, co dotazem na jazykovou školu zjistily, že žalobce jazykovou zkoušku úspěšně nesložil (což je prokázáno dokumenty o zkoušce ze dne 24. 9. 2014) a nebylo mu vystaveno osvědčení, konstatovaly, že předložený doklad

neodpovídá skutečnosti. Možno dodat, že během správního řízení žalobce (v reakci na usnesení o zahájení řízení) uvedl pouze to, že česky umí a do 90 dnů předloží nové osvědčení o znalosti českého jazyka (když s ohledem na letní prázdniny není schopen vykonat zkoušku dříve).

20. Soud považuje sdělení jazykové školy, podložené evidenčním listem uchazeče, odpovědními listy a potvrzením o (negativním) výsledku zkoušky, za zcela dostačující. To potvrzuje i žalovaným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 4 Azs 189/2018-31 (vycházející z rozsudku téhož soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48), který přesně dopadá na projednávanou věc – žalobce nesložil ani písemnou část jazykové zkoušky a nebyl připuštěn k ústní části, přecež nemohl být v dobré víře, že zkoušku složil. Podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC tak byly naplněny, a to včetně aspektu „podvodného jednání“ vyplývajícího z výkladu konformního s čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty.
21. Výslech žalobce by na tomto mohl jen stěží něco změnit, totéž platí pro výslech odpovědné (zkoušející) osoby, a to i s ohledem na časový odstup; řádně vedená evidence jazykové školy je v tomto případě přesvědčivá. Lze dodat, že v situaci, kdy jazyková škola vůbec nevydala osvědčení o znalosti českého jazyka, není možné toto neexistující osvědčení zrušit usnesením postupem dle § 156 odst. 2 správního řádu, jak sugeroval žalobce při jednání.
22. Co se týče posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a ZPC, soud konstatuje, že při zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. b) ZPC není zákonem stanovena povinnost tento dopad posuzovat. Soud proto považuje žalovaným výše označenou judikaturu za přílehavou.
23. Ve výjimečných případech však bude nutno posoudit dopady rozhodnutí navzdory tomu, že to ZPC nepředvídá, a to s ohledem na přímou aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, popř. článku 3 Úmluvy o právech dítěte. Ovšem k jeho potenciální aktivaci musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení neindikoval jakékoli okolnosti týkající se jeho osobní situace, resp. toho, že by v případě zrušení povolení k trvalému pobytu došlo k závažnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, konstatoval, že „[z]a situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností.“. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně

vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a ZPC (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).

25. Na základě výše uvedeného proto soud dospěl k závěru, že žalovaný (resp. prvostupňový orgán) nepochybil, pokud neposuzoval přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
26. Soud dodává, že ani důvody zmiňované žalobcem v žalobě nejsou natolik závažné, aby vedly k závěru o významném negativním dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce nemá v České republice příbuzné, jeho rodiče žijí v domovské zemi (pozn. soudu, žalobce sice tvrdí, že jim finančně pomáhá, ovšem v žádosti o trvalý pobyt uvedl, že jeho otec již zemřel). Délka pobytu pak sama o sobě nemůže být důvodem pro nezrušení povolení k trvalému pobytu.

Závěr

27. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: